

Ovo je pregled DELA TEKSTA rada na temu "Tražnja i ponuda novca". Rad ima 12 strana. Ovde je prikazano oko 500 reči izdvojenih iz rada.

Napomena: Rad koji dobijate na e-mail ne izgleda ovako, ovo je samo DEO TEKSTA izvučen iz rada, da bi se video stil pisanja. Radovi koje dobijate na e-mail su uređeni (formatirani) po svim standardima. U tekstu ispod su namerno izostavljeni pojedini segmenti.

Ako tekst koji se nalazi ispod nije čitljiv (sadrži kukice, znakove pitanja ili nečitljive karaktere), molimo Vas, prijavite to ovde.

Uputstvo o načinu preuzimanja rada možete pročitati ovde.

Тражња и понуда новца

С.Мил, пишући у границама класичне теорије новца, значај понуде и тражње за новцем одређује у вези са вредношћу новца:

„ Вредност или куповна снага новца зависи, најпре од тражње и понуде. Понуда новца је сав новац у циркулацији у одређеном периоду. Тражња за новцем, с друге стране, састоји се од свих добара која су понуђена на продају.“ (J.S.Mill, cit po: J.K.Galbraith, 1976, p.30) Ако би се претпоставила неутралност новца, онда би и понуда и тражња дати реалним односима размене; при томе, тражња је доминантан фактор, јер она условљава понуду новца, а сама је условљена количином роба на тржишту и збиром њихових цена.

Вратимо се поново ономе што смо научили од Мизеса и Маршала: новац има посредну, функционалну вредност:” Новац се жели првенствено не због самог себе, него стога што власништво над њим даје готово право располагања општом куповном снагом у његовој уобичајеној форми.” Вредност новца зависи од обима новца које учесници држе у облику готовине, односно непосредном новчаном облику. Колики ће бити тај обим, зависи од процене учесника у размени, односно користи које они имају ‘држећи ту готову куповну снагу у рукама’. Она, наиме не доноси никакав доходак, за разлику од улагања новца у производњу или неки облик финансијске активе ради стицања дохотка, односно у куповину реалних добара чија потрошња омогућава стицање одређених задовољства. Стога ће се држати само она количина новца намењена размени, која уравнотежава корист учесницима у економском процесу између ове две алтернативне намене. “На тај начин, укупна вредност новца коју нација поседује држи се на нивоу који не дозвољава ни да падне много испод, нити да порасте много изнад обим готове куповне снаге за коју су њихови чланови заинтересовани да држе у рукама.”

Ако би се готова куповна снага коју новац представља била смањена, на пример, повећањем количине новца коју држе економски учесници-, на пример, због откића нових златних рудника са јефтинијом производњом злата као новчане снаге, вредност новца би пала. У том случају, размена би се поново враћала на бартер, као што то показује искуство великих хиперинфлација, укључујући и југословенску из 1993 и 1994. године.

Кредитни систем, сматра Маршал, понављајући аргументе класичне политичке економије олакшава “рад који сам новац обавља” а и стога, у условима развијеног кредитног система и поверења у њега, тражња за новцем а стога и његова количина у оптицају може бити мања.

Ове напомене нас доводе до потребе посматрања везе између количине новца у оптицају и цене роба- до проблема варијације вредности новца, односно његове куповне снаге. Ова веза-утицај количине новца на економски систем- као што је наведено, предмет је савремене монетарне теорије (H.G. Johanson, 1978, p 15).

Класична квантитативна теорија. Веза количине новца и његове куповне снаге, оличене у ценама роба, које дата количина новца може купити, уочена је на самом почетку развоја модерне економске теорије и до данас је присутна у облику разних модалитета квантитативне теорије новца. За ту везу М. Фридман каже да представља "скоро физички закон" (M.Fridman, cit.po. M. Blaug, 1999, p.788).

...

-----OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU.-----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL:

maturskiradovi.net@gmail.com